

„Службени гласник РС“, бр. 35/2017

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ЦВЕТКОВИЋ против СРБИЈЕ

(представка број 42707/10)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

7. фебруар 2017. године

Ова пресуда ће бити правоснажна под условима утврђеним у члану 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Цветковић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа у саставу:

Luis López Guerra, *председник,*

Helena Jäderblom,

Helen Keller,

Branko Lubarda,

Pere Pastor Vilanova,

Alena Poláčková,

Georgios A. Serghides, *судије,*

и Stephen Phillips, *секретар одељења,*

После већања на затвореној седници 17. јануара 2017. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 42707/10) против Републике Србије које је Суду поднела према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”) српска држављанка, госпођа Сузана Цветковић (у даљем тексту: „подносиатељка представке”), 21. јула 2010. године.
2. Подносиатељку представке заступала је госпођа Ј. Спасић, адвокат из Власотинаца, у раним фазама поступка. Касније је подносиатељка представке изузетно добила одобрење да заступа саму себе (Правило 36 Пословника Суда). Владу Србије (у даљем тексту: „Влада”) првобитно је заступао њен заступник у то време госпођа В. Родић, а касније госпођа Н. Плавшић, новоименовани заступник.
3. Подносиатељка представке је тврдила да су пресуда Врховног суда од 28. маја 2009. године, којом се В. Ц. додељује вршење родитељског права над А. Ц., као и њена каснија потврда од стране Уставног суда, биле произвољне.
4. Представка је 9. маја 2015. године прослеђена Влади.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

A. Увод

5. Подносиатељка представке рођена је 1981. године и живи у Нишу.
6. Подносиатељка представке је 2. фебруара 1999. године родила кћерку А. Ц. Годину дана касније удала се за В. Ц. („тужени”), биолошког оца њене кћерке.
7. В. Ц. је 1. фебруара 2005. године поднела тужбу Општинском суду у Нишу, тражећи развод брака, вршење родитељског права над А. Ц. и издржавање за дете.

B. Привремено вршење родитељског права подносиатељке представке

8. Центар за социјални рад из Ниша је 16. маја 2005. године одобрио подносиатељки представке привремену бригу и вршење родитељског права над А. Ц. до развода брака.
9. Дана 23. јуна 2005. године, док су подносиатељка представке и А. Ц. били у заводу за ментално здравље где се дете лечило због поремећеног менталног здравља због развода родитеља, В. Ц. је силом узео А. Ц. од подносиатељке представке и њеног старања, и док је то чинио физички је напао подносиатељку представке, ударивши је тако да је изгубила свест.
10. Општински суд у Нишу је 25. јула 2005. године издао решење о привременом вршењу родитељског права којим је тражио да В. Ц. преда А. Ц. на старање подносиатељки представке, до окончања бракоразводне парнице.

11. Извршитељ је 5. августа 2005. године пратио подносиоце представке до куће туженог, тражећи да преда дете. Отац туженог и А. Ц. били су, такође, присутни. Тужени је изјавио да он не би спречавао мајку да виђа своје дете, али је одбио да је преда, чак и ако треба да плати новчану казну, тврдећи да подносиоца представке не може да обезбеди одговарајуће услове за живот за А. Ц. и да А. Ц. више воли да живи са њим.

12. Суочивши се са пропустом туженог да поступи према решењу о извршењу, Општински суд у Нишу му је 12. августа 2005. године наложио да плати новчану казну у износу од 10.000,00 динара (РСД; приближно 120 евра (ЕУР)), у року од три дана и да дете врати мајци у истом року.

13. Извршитељ је поново 18. августа 2005. године отишао кући туженог, али тамо није било никога. Истог дана се суд обратио Центру за социјални рад у Нишу захтевајући хитно поступање, пошто је подносиоца представке тврдила да је реч о насиљу у породици.

14. Центар за социјални рад је 22. августа 2005. године обавестио суд да је подносиоце представке и туженом саветовао да оду у завод за ментално здравље да би добили одговарајуће смернице како да међусобно комуницирају и да би се дете вратило на лечење. Суд је обавештен да је Центар за социјални рад у Дољевцу преузео одговорност за овај случај, пошто се тамо налазило пребивалиште туженог.

15. Општински суд је 12. септембра 2005. године наложио туженом да плати још једну новчану казну у износу од РСД 50.000,00 (приближно ЕУР 590) и да А. Ц. врати мајци.

16. Тужени и његов отац су се 15. септембра 2005. године обратили суду, изјавивши да дете не жели да иде код мајке и да одбијају да плате новчану казну.

17. Нови покушај да се изврши привремено решење био је 20. септембра 2005. године, овог пута у присуству психолога из Центра за социјални рад у Дољевцу, полицајца, извршног судије, извршитеља и подносиоце представке. Дете је почело да плаче и одбило је да пође са подносиоцем представке. Тужени је изјавио да је разговарао са дететом, подстичући је да оде да живи са мајком ако жели, али је дете то одбило. Подносиоца представке је била мишљења да је дете добило упутства и да је под притиском, а да је заправо за њу веома везана. Она је желела да дете одмах одведе, без обзира на њено понашање. Психолог је била против насилног преузимања вршења родитељског права, тврдећи да би то могло имати негативан утицај на ментално здравље детета и довести до аутизма. Дете је већ показало неке од ових симптома, али су они престали пошто је прешла код оца, где је живела пет година. Психолог је предложила да се мајка и дете почну виђати под надзором Центра у његовим просторијама. Она је у записнику такође констатовала да би родитељи требало да престану са манипулисањем дететом.

18. Први сусрет мајке и детета десио се 3. октобра 2005. године у просторијама Центра, али је подносиоца представке касније рекла на суду да није био успешан, јер је дете било наводно изложено притиску оца.

19. Приликом следећег сусрета, који је био 14. октобра 2005. године, дете је стално држало оца за руку, плакало и избегавало контакт са мајком. Овом сусрету психолог није присуствовала, због боловања. Пошто су напустили просторије Центра за социјални рад у Нишу, подносиатељка представке и тужени и остали присутни започели су тучу. Отац туженог је наводно физички напао подносиатељку представке. Суд је обавестио Центар за социјални рад у Дољевцу о овом догађају, тражећи савет како даље да поступа.

20. Подносиатељка представке је 2. марта 2006. године тражила од суда да изврши решење о привременом вршењу родитељског права у присуству полиције.

21. Покушај извршења решења о привременом вршењу родитељског права требало је да буде 20. марта 2006. године у просторијама Центра за социјални рад у Нишу у присуству судије, психолога и учитеља из Центра, подносиатељке представке и представника туженог. Тужени и дете се нису појавили. Дете је наводно било болесно.

22. Следећи покушај извршења био је 29. маја 2006. године. Тужени се опет није појавио. Према ономе што је његов заступник рекао, он је прописно позван. Рочишту су присуствовала два психолога, један из Центра за социјални рад из Ниша и други из Центра за социјални рад из Дољевца. Оба су дала своје мишљење у вези са присилним враћањем детета мајци, психолог из Ниша је тврдио да је то једина могућност, пошто отац није вољан да дете добровољно преда, а психолог из Дољевца је тврдио супротно, на основу тога да би то могло да има негативан утицај на даљи развој детета.

23. Покушај извршења заказан за 13. јун 2006. године, такође, је одложен због одсуства туженог и његовог заступника.

24. Тужени се 29. јуна 2006. године појавио без детета, јер је наводно она била болесна, али није поднео никакав доказ за ту тврдњу. На састанку је тврдио да је спреман да дете преда мајци, али да дете одбија да сарађује.

25. Суд је 27. јула 2006. године поново наложио туженом да плати казну у износу од РСД 20.000,00 и да дете врати мајци.

26. Суд је 25. децембра 2006. године затражио од Завода за ментално здравље у Нишу да припреми мишљење у вези са извршењем привременог решења о вршењу родитељског права због потешкоћа на које се наишло у поступку.

27. Завод за ментално здравље у Нишу издао је стручни извештај 28. јуна 2007. године. У извештају су се налазила мишљења психолога, социолога и неуропсихијатра, јер су сви они обавили разговоре са дететом и њена оба родитеља. Стручњаци су констатовали да је интелектуална способност детета била слаба и да је њена емотивна и социјална зрелост била неразвијена због породичне ситуације. Они су, такође, констатовали да оба родитеља манипулишу са дететом и да не раде оно што је у њеном најбољем интересу. Њихово коначно мишљење било је да би принудно одвајање детета од оца и њене садашње друштвене средине без правилне психолошке припреме могло у тој фази изазвати одређене психолошке поремећаје. Стручњаци су саветовали да дете треба да добија савете од психолога и социолога како би јој се помогло да савлада

своју отпорност према мајци, и да оцу и његовој породици треба помоћи да промене став и да престану да утичу на дететово мишљење о мајци, и да оба родитеља треба да добијају савете о томе како да се понашају у најбољем интересу детета.

В. Парнични поступак (развод, вршење родитељског права и издржавање детета)

28. Општински суд је 14. јануара 2008. године пресудио у корист оца. Брак је тако разведен, В. Ц. је додељено вршење родитељског права над А. Ц. а подносиатељки представке је наложено да даје месечни допринос њеном издржавању. Најзад, суд је утврдио да подносиатељка представке има право да проводи време са А. Ц. у просторијама Центра за социјални рад у Дољевцу сваке суботе од 10.00 до 12.00 сати, док се евентуално не утврди други начин виђања детета.

29. Окружни суд у Нишу и Врховни суд Србије су 12. јуна 2008. године и 28. маја 2009. године потврдили пресуду Општинског суда у другој, односно трећој инстанци.

30. Сви горе наведени судови су сматрали да је, „и поред ранијег принудног одвођења... [из старатељства подносиатељке представке] ...”, у најбољем интересу А. Ц. да остане код оца пошто би раздвајање могло бити психолошки штетно. Да би поткрепили овај закључак, судови су се позвали на издвојено мишљење Центра за социјални рад у Дољевцу, поред стручног извештаја, у коме се наводи да би за А. Ц. заиста било препоручљиво да остане у средини на коју се навикла, где је окружена љубављу и бригом, и где је створила контакте (види став 27. у горњем тексту).

31. Осим тога, Врховни суд је нашао да нема доказа да је тужени био насилан према детету или према подносиатељки представке.

32. Општински суд је 8. септембра 2008. године обуставио поступак за привремено вршење родитељског права.

33. Подносиатељка представке никада није тражила извршење пресуде од 14. јануара 2008. године у вези са недељним виђањима са дететом.

Г. Поступак по уставној жалби

34. Подносиатељка представке је 16. марта 2010. године уложила жалбу Уставном суду, наводећи да су повређена њена родитељска и породична права, жалећи се у суштини на неизвршење решења Општинског суда о привременом вршењу родитељског права од 25. јула 2005. године. Она је, такође, тврдила да коначна пресуда Врховног суда по питању вршења родитељског права над А. Ц. није узела у обзир најбоље интересе детета и да је ретроактивно потврдила насилно и незаконито понашање В. Ц. и трајно је одвојила од њеног детета.

35. Уставни суд је 15. марта 2012. године одбио притужбу у вези са решењем о привременом вршењу родитељског права од 25. јула 2005. године као закаснелу, пошто је уложена после више од 30 дана од уручивања подносиатељки представке пресуде

Окружног суда од 12. јуна 2008. године. У вези са притужбом подносиоце представке на пресуду Врховног суда, Уставни суд ју је одбио у погледу основаности, прихвативши у потпуности образложење Врховног суда.

Д. Остале релевантне чињенице

1. Кривични поступак против туженог

36. Општински суд у Нишу је 19. октобра 2007. године нашао да је В. Ц. крив због незаконитог одвођења А. Ц. из старатељства подносиоце представке и осудио га казном затвора од шест месеци, условно на период од две године. Туженом је наложено да дете врати подносиоце представке у року од петнаест дана од датума правоснажности пресуде. Окружни суд у Нишу је потврдио ову пресуду 8. априла 2008. године.

37. Поступајући по предлогу подносиоце представке, Општинско јавно тужилаштво у Нишу је 18. августа 2008. године затражило опозив условне казне туженог, али је захтев повукло 16. децембра 2008. године пошто је туженом у међувремену додељено вршење родитељског права над А. Ц. Општински суд је 25. децембра 2008. године прекинуо поступак за опозив условне казне.

2. Измена пресуде о вршењу родитељског права од 14. јануара 2008. године

38. Након захтева подносиоце представке за измену пресуде од 14. јануара 2008. године, Општински суд у Нишу је 12. октобра 2012. године подносиоце представке досудио вршење родитељског права за А. Ц. и наложио В. Ц. да исплаћује месечно издржавање за дете. Суд је у образложењу објаснио да је А. Ц. изјавила да сада жели да живи са подносиоце представке и да В. Ц. више нема примедби на тај договор. Ова пресуда је постала и правоснажна и извршна 10. новембра 2012. године, а А. Ц. се убрзо после тога преселила у стан подносиоце представке.

39. Јавно тужилаштво у Нишу је у јулу 2013. године добило кривичну пријаву поднету против В. Ц. због тога што није плаћао издржавање за дете.

3. Однос детета и подносиоце представке

40. Изгледа да је подносиоце представке поново успоставила контакт са кћерком 19. августа 2012. године, другим речима након седам година, и убрзо после тога А. Ц. је прешла да живи са подносиоце представке. Међутим, из докумената које је Влада доставила чини се да однос мајке и кћерке није добро поново успостављен. А. Ц. се стално враћала оцу кад год је са мајком имала неки неспоразум. Она је чак дала и изјаву полицији да је мајка мучи.

41. А. Ц. се 27. августа 2015. године преселила код оца и изгледа да она и даље живи са њим како је изабрала. Такође, изгледа да је тужени поднео захтев за измену пресуде од

12. октобра 2012. године о вршењу родитељског права над А. Ц. и да је тај поступак још у току.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

42. Члан 65. ст. 3. и 4. Породичног закона (објављен у „Службеном гласнику РС”, број 18/05) наводи да се мишљење детета мора пажљиво ценити у вези са свим питањима и у поступку који се односи на његова права, узимајући истовремено у обзир дететов узраст и зрелост. Дете које има десет година може слободно и директно изнети своје мишљење кад год су у питању његова права. Члан 204. овог закона утврђује да се поступци у вези са породичним споровима у којима је реч и о детету воде по хитном поступку. Члан 230. прописује обавезан поступак посредовања и мирења који се мора водити паралелно са бракоразводном парницом ако иста није покренута на основу заједничког предлога брачних партнера. Он даље прописује да се то посредовање и мирење спроводи уз стручну помоћ локалних центара за социјални рад. Члан 270. прописује да парнични судови морају да прибаве стручна мишљења центра за социјални рад приликом одлучивања о вршењу, односно лишењу родитељског права.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 8. КОНВЕНЦИЈЕ

43. Ослањајући се на разне одредбе Конвенције, као и Протокола уз њу, подносиатељка представке се у суштини жалила на то да више од седам година није имала контакт са дететом због пропуста Тужене државе да изврши сопствене пресуде с тим у вези. Она се даље жалила на то да су пресуда Врховног суда од 28. маја 2009. године, којом се вршење родитељског права над А. Ц. досуђује В. Ц, као и касније потврда ове пресуде од стране Уставног суда биле произвољне, и да су у ствари прерасле у потврду претходног насилног понашања В. Ц. Суд сматра да ове притужбе треба разматрати према члану 8, који гласи:

„Члан 8.

1. Свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке.

2 Јавне власти неће се мешати у вршење овог права сем ако то није у складу са законом и неопходно у демократском друштву у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, или ради заштите права и слобода других.”

A. Допуштеност

1. У вези са неизвршењем пресуде од 14. јануара 2008. године у делу који се односи на права подносиатељке представке да виђа дете

44. Влада је изнела да притужбу треба прогласити недопуштеном због тога што подносиатеља представке није исцрпела делотворне домаће правне лекове. Конкретно, подносиатеља није поднела ову притужбу Уставном суду. Штавише, подносиатеља представке није прво тражила извршење тог дела пресуде пред Основним судом у Нишу.

45. Подносиатеља представке није дала коментар на примедбу Владе.

46. Суд примећује да обавеза да се исцрпе домаћи правни лекови захтева од подносиоца представке да нормално употреби правне лекове који су доступни и довољни у односу на његове или њене притужбе према Конвенцији (види, међу другим ауторитетима, *Вучковић и други против Србије* (прелиминарна примедба) [ВВ], бр. 17153/11 и 29 других, став 71, 25. март 2014. године). Када подносилац представке не испуни ове захтеве, његова или њена представка треба у начелу да буде проглашена недопуштеном због пропуста да исцрпи домаће правне лекове (види *Вучковић и други*, цитирана у горњем тексту, став 72).

47. Ако се вратимо на предметни случај, Суд констатује да је подносиатеља представке требало да тражи извршење дела пресуде од 14. јануара 2008. године у вези са њеним правима виђања са дететом пред Општинским судом у Нишу и да је, ако је неопходно, требало да поново изјави притужбу пред Уставним судом ако је извршење оцењено као неуспешно.

48. Према томе, Суд потврђује примедбу Владе и одбацује ову притужбу, у складу са чланом 35. ст. 1. и 4. Конвенције, због неисцрпљености домаћих правних лекова.

*2. У вези са пресудом Врховног суда од 28. маја 2009.
којом се вршење родитељског права према А. Ц. досуђује В. Ц.*

49. Суд констатује да ова притужба није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље констатује да није ни недопуштена по неком другом основу. Она се, према томе, мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

1. Поднесци странака

50. Подносиатеља представке је остала при својој притужби.

51. Влада је изнела да су Врховни суд и Уставни суд подржали оцене судова ниже инстанце да остваривање родитељских права треба да остане на оцу, и поред правоснажне кривичне пресуде, јер је то за дете била најмање проблематична одлука, са мање штетних последица за њено ментално здравље и развој. Она је даље навела да је однос између родитеља био изузетно сложен и пошто је дете имало поремећај, судови су морали да се ослоне на стручно мишљење. Коначно, Влада је констатовала

да је суд усвојио мишљење детета када је дошла до узраста да га изнесе, па је своју одлуку изменио на одговарајући начин.

2. Релевантна начела

52. Суд подсећа да уживање родитеља и детета у заједничком друштву представља основни елемент породичног живота, чак и када је дошло до раскида односа између родитеља (види, међу многим другим ауторитетима, *Diamante u Pelliccioni против Сан Марина*, број 32250/08, став 170, 27. септембар 2011. године, и *Keegan против Ирске*, 26. мај 1994. године, став 50, серија А број 290). Домаће мере које спречавају уживање породичног живота, као што је одлука којом се родитељу досуђује вршење родитељског права над дететом, представља мешање у право на породични живот (види *Diamante u Pelliccioni*, цитирана у горњем тексту, став 171, са даљим позивањем). Међутим, то мешање неће представљати повреду члана 8. ако је „у складу са законом”, тежи легитимном циљу и ако се може сматрати „неопходним у демократском друштву”.

53. Иако је суштински циљ члана 8. да појединца штити од произвољних радњи државних органа, постоје, поред тога, и позитивне обавезе својствене делотворном „поштовању” породичног живота. У оба контекста, мора се узети у обзир постизање правичне равнотеже између супротстављених интереса појединца и заједнице у целини; у оба контекста држава ужива одређени простор за процену (види *Dąbrowska против Пољске*, број 34568/08, став 44, 2. фебруар 2010. године).

54. Члан 8. даље захтева од домаћих органа да постигну правичну равнотежу између интереса детета и родитеља и да, у поступку постизања равнотеже, посвете посебну пажњу најбољим интересима детета. Према члану 8. родитељ не може имати право на предузимање мера које би штетиле дететовом здрављу и развоју (види *Sahin против Немачке* [ВВ], број 30943/96, став 66, ЕЦХП 2003-VIII, са даљим позивањем).

55. Улога Суда није да замењује надлежне домаће органе при регулисању питања вршења родитељског права, већ да размотри, у складу са Конвенцијом, одлуке које су ти органи донели у вршењу свог дискреционог права и да утврди да ли су разлози који би требало да оправдају донете одлуке били релевантни и довољни (види *Sommerfeld против Немачке* [ВВ], број 31871/96, став 62, ЕЦХП 2003-VIII и *Hokkanen против Финске*, 23. септембар 1994. године, став 55, серија А број 299-А).

3. Оцена Суда

56. Неспорно је да су домаће пресуде којима се В. Ц. досуђује вршење родитељског права над А. Ц. представљале мешање у право подносиољке представке на поштовање породичног живота према ставу 1. члана 8. Суд прихвата да је ово мешање било „у складу са законом” и да је тежило легитимном циљу заштите права детета у смислу става 2. члана 8. Остаје да се утврди да ли је то мешање било неопходно у демократском друштву.

57. У вршењу надзора, Суд не може да се ограничи на разматрање спорних пресуда изоловано, али мора да на њих гледа у светлу предмета као целине; он мора да утврди да ли су разлози које су изнели домаћи судови били релевантни и довољни (види *Diamante u Pelliccioni*, цитирана у горњем тексту, став 182, и *Olsson против Шведске (број 1)*, 24. март 1988. године, став 68, серија А број 130).

58. Осим тога, постоји широка сагласност – такође и у међународном праву – која подржава идеју да у свим одлукама у вези са децом, њихови најбољи интереси морају бити најважнији (види *Neulinger u Shuruk против Швајцарске [ВВ]*, број 41615/07, став 135, ЕЦХР 2010).

59. Суд примећује да су домаћи судови доследно наглашавали најбоље интересе детета. Они су своје одлуке базирали на једном броју додатних разматрања, као што су однос између родитеља, став и расположеност родитеља, и посебне карактеристике средине. У свакој својој одлуци ослонили су се на детаљне и комплетне извештаје служби за децу.

60. Штавише, пошто су мишљења два центра за социјални рад била контрадикторна, првостепени суд је ангажовао завод за ментално здравље да припреми стручно мишљење. Коначни закључак завода (види став 27. у горњем тексту) заснивао се на посебним мишљењима разних стручњака који су разговарали са дететом и оба родитеља.

61. Домаћи судови су узели у обзир чињеницу да је дете присилно одведено од мајке, али су нашли да у том тренутку није било у њеном најбољем интересу да буде одведена од оца, из породичног дома за који је везана, и из целе средине у коју се успешно уклопила и у којој је била окружена љубављу и бригом.

62. Осим тога, Уставни суд се позвао на наводе подносиољке представке у вези са насилним понашањем туженог и нашао да нема доказа да је тужени икада поступао насилно према детету или према подносиољки представке (види став 31. у горњем тексту).

63. Коначно, Суд подсећа да надлежни домаћи органи у начелу имају бољи положај од међународног судије у процени доказа које имају пред собом (види *Olsson против Шведске (број 2)*, 27. новембар 1992. године, став 90, серија А број 250) и налази да су разлози које су изнели домаћи судови били битни и довољни и да органи нису прекорачили простор за процену при доношењу одлуке (упоредити са *Hokkanen*, цитирана у горњем тексту, став 64 и *Olsson (број 2)*, цитирана у горњем тексту, став 91. и по супротности са *Olsson (број 1)*, цитирана у горњем тексту, став 83).

64. Узимајући у обзир све околности предмета, коначна одлука да се вршење родитељског права досуди оцу не може се сматрати непропорционалном у односу на легитимни циљ заштите најбољих интереса детета.

65. Према томе, Суд сматра да у овом предмету нема повреде члана 8. Конвенције.

II. ОСТАЛЕ НАВОДНЕ ПОВРЕДЕ КОНВЕНЦИЈЕ

66. Подносиатеља представке такође се притуживала према разним одредбама Конвенције, као и Протокола уз њу, због неизвршења решења о привременом вршењу родитељског права Општинског суда у Нишу од 25. јула 2005. године. Иако је подносиатеља представке ово питање изнела пред Уставни суд, она је то урадила са закашњењем (види став 35. у горњем тексту). Подносиатеља представке није испунила процесне захтеве домаћег права па, према томе, није исцрпела домаће правне лекове. Према томе, ова притужба се мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 1. и 4. Конвенције.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* притужбе у вези са пресудом Врховног суда допуштеним, а преостали део представке недопуштеним.

2. *Утврђује* да није било повреде члана 8. Конвенције.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 7. фебруара 2016. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Stephen Phillips

Секретар

Luis López Guerra

Председник